

Jak Laru vyhodili z auta

Domek dědy Medy byl malý a útulný. Byly tam sice tři místnosti, ale děda trávil všechnen čas v kuchyni. Další pokoj byl vždycky připravený pro Ondřeje s mámou, když přijeli na návštěvu, a v té třetí místnosti se sušily houby a byliny, které děda nasbíral během léta.

Pudlíci měli naproti dveřím v kuchyni vyhrazen velký koš, vystlaný dekami a polštáři. Spala v něm ale jenom Lily. Oto se vždycky nejraději natáhl v peřiňáku, což byla vlastně velká zásuvka v pohovce, na které spal děda Meda. Často si ho děda ani nevšiml a zastrčil zásuvku i s Otou.

Dokud Oto spal, nevadilo mu to. Jenže když se vzbudil a všude kolem něj byla najednou tma, začal vždycky kňučet

a škrábat drápky na dřevo, dokud ho děda se smíchem nepustil ven.

Zahrada – to bylo Dženino teritorium. I když jí děda před zimou vždycky vystlal teple boudu, měla ve zvyku spát celý rok ve stínu pod meruňkou. A protože byla černá, málokdo si jí tam hned všiml. Bylo to její dokonalé maskování. Nejednou už odehnala nevíтанé návštěvníky, a to dokonce i tehdy, když se někdo se zlými úmysly ochomýtal kolem sousedních domů. Právě proto měli všichni v ulici dědu Medu rádi a po každé se u něj zastavili prohodit pár slov. Ondra nikdy nedokázal přijít na to, jak Džena ví, že je nějaký člověk špatný, a proto na něj zuřivě štěká, kdežto jiný je přítel, kterého bez okolků pustí do dvora. Děda říkal, že pes to vycítí. Ondřej si často představoval, že má taky takovou schopnost. Zkoušel ji na svých spolužácích, ale většinou bez úspěchu.

I teď Dženu pozoroval oknem a snažil se přijít na její figl. Z myšlenek ho vyrušil až děda:

„Vezmi si kšiltovku, aby ses nespálil, a pojedeme na výlet do sousedního města.“

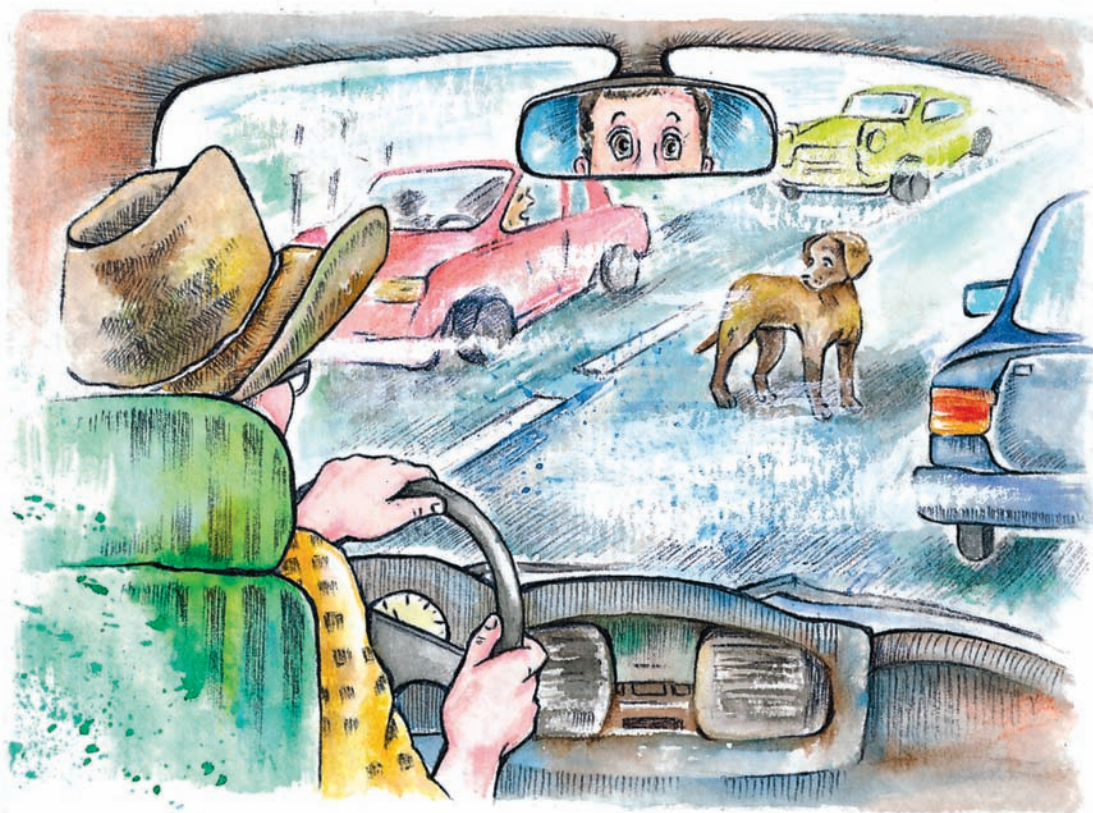
„Jupí!“ vykřikl Ondra a rozběhl se do pokoje.

Sousední město bylo dvakrát větší než to, kde bydlel děda, a byla tam cukrárna s nejlepší zmrzlinou na světě. Ondřej se každý rok těšil na zmrzlinu nejpodivnějších příchutí. Měli tam nejen dortovou nebo dýňovou, ale dokonce i makovou, kterou zbožňoval úplně nejvíc ze všech. Rychle proto vykupal svoje tajné zásoby drobných mincí, aby si jí mohl koupit aspoň litr. Viděl totiž, jak děda balí termosku, a to znamenalo, že si zmrzlinu přivezou i domů a budou ji mlsat až do večera.

Všichni se naskládali do auta. Děda seděl za volantem, Ondřej vzadu a psi poslušně naskákali do kufru, v kterém děda sundal poklop, aby měli dobrý výhled. Do města se jelo po dálnici a Ondřej se nemohl dočkat, kdy už přífrčí a zaparkují přímo v centru. Dávno měl změřeno, že od auta to má ke zmrzlině přesně třicet kroků. Neustále si kontroloval mince, které mu zatěžkaly kapsu. Zas a znovu je přepočítával. Až se mu sbíhaly sliny, když si představil, že za chvíli se zakousne zuby do sladké měkké zmrzliny. Děda však náhle trhl volantem a křikl:

„Drž se, po silnici běhá pes!“

Ondřejem to trhlo do strany. Zvedl hlavu a uviděl, jak před nimi prudce brzdí auta, uhýbají se ke straně a snaží se vy-

hnout mohutnému štíhlému psovi. Ten byl úplně zmatený. Chvilí stál, potom se zase pohnul. Popoběhl, zastavil se, otočil a běžel na druhou stranu. Vypadalo to, jako by někoho hledal. Řidiči v autech dělali všechno proto, aby ho nesrazili. Troubili na něj, křičeli nebo pískali, jenomže pes nevěděl, co má dělat. Nesmyslně se jim vrhal rovnou pod kola.

Najednou se však proud aut před nimi zastavil. Ondřej se vyklonil a uviděl, jak z jednoho auta před nimi vyběhla mladá žena a začala na řidiče mávat rukama. Nebojácně se

rozběhla mezi nervózní auta, která se snažila vytlačit psa ze silnice. Žena je rázně přesměrovala do jednoho pruhu a všichni ji, světe, div se, poslechlí.

Pes mezitím přeběhl do uvolněného pruhu a zůstal v něm bezradně stát. Žena se k němu pomalu blížila s rukou nataženou před sebou a s otevřenou dlaní. Ondřej zatajil dech. Žena si přidřepla a něco psovi říkala. Ten tam jen stál. Auta se plazila kolem napínavé scény, řidiči zvědavě vykukovali, ale žádný z nich nezastavil, ani se jí nezeptal, jestli nepotřebuje pomoc.

Jediný děda popojel blíž k jejímu autu, které stálo uprostřed cesty, a přísně nakázal Ondřejovi:

„Seď v autě, ani se nehni!“

Vystoupil a pomalu se blížil k podivné dvojici. Žena udělala další krok směrem ke psovi, ale ten sebou náhle prudce škubl dozadu. Ondřejovi ztuhla krev v žilách. Teprve teď si totiž uvědomil, jak je ten pes veliký. Děda vyndal beze slova z kapsy tenké vodítko, které měl pro Lily a podal ho ženě. Ta ho psovi, který neměl obojek, nasadila opatrně kolem krku.

Ondřej měl úplně mokré dlaně, žmoulal v nich svoje kalhoty a kousal se do rtu. Hrozně se bál o dědu. Když ale uviděl, jak je pes najednou krotký, trochu se mu ulevilo. Stále však netušil, co chce děda udělat. Naproti přes cestu stál na krajnici červený sportáček a v něm tři mladí kluci. Děda si jich všiml, když chvíli hladil psa po hlavě a krku, a viděl, že na ně upřeně hledí i žena. Podívala se přímo na ně a zavolala:

„To je váš pes?“

„Ne!“ odpověděl jeden z mladíků. „Viděli jsme, jak tady za normálního provozu zastavil stříbrný džíp, vyhodil psa na silnici a odjel. Jen jsme chtěli vědět, jestli se z toho blecháč dostane.“ Hned, jak domluvil, dupnul na plyn a s kvílením pneumatik odpálil pryč.

Ondřej už vůbec ničemu nerozuměl. Proč by někdo vypustil psa na dálnici? Proč se pro něj nevrátí? Proč by se někdo díval na to, jak ho může porazit auto? V hlavě mu vířilo plno otázek. To už ale žena pomalu vedla psa do bezpečí.

„Podej mi, prosím tě, tu deku, co na ní sedíš, šohajíku,“ chtěl od něj děda, zatímco se žena se zachráněným psem blížila ke svému autu. Ondřej poslechl a udělal to, jak nejrychleji dokázal. Hned potom si běžel sednout dopředu, aby měl lepší výhled.

Když děda rozkládal deku na zadní sedadlo auta, Ondřej si všiml, že tam jsou v kufru také dva psi. Malinkatí bišonci, bílí jako obláčky. Vypadali, jako by to byli pejsci na baterky, jen vystoupit z hračkářství. Oba našťvaně štěkali, protože se jim vůbec nelíbilo, že by měli mít v autě vetřelce. Velký pes dokonce hodnou chvíli nechtěl do auta nastoupit. Vzpíral se potichu, bez jediného zakňučení. Byl tak silný, že dědovi vystoupil pot na čele.

„No tak pojď, nasedni už. Už je dobře. Musíme jet, blokujeme tady silnici,“ přemlouval ho děda čím dál naléhavěji. Žena se ho snažila nalákat do auta z druhé strany. Celý zápas byl pro všechny vyčerpávající. A protože noví řidiči ne-

věděli, proč dvě auta plná štěkajících potvor stojí uprostřed dálnice, tvrdošíjně na ně troubili a křičeli. Pes se konečně podvolil. Nechal se vtlačit na zadní sedadlo a vystrašeně si tam lehl. Hned, jak se žena dostala za volant, se stalo něco zvláštního. Ondra si všiml, že pes si zabořil čumák mezi opěradlo a ženina záda. Najednou všechen štěkot přestal. Děda si se ženou ještě vyměnil pár slov, která ale Ondřej neslyšel, a pak už i on přiběhl do auta.

Ondřej sledoval, jak si děda během jízdy otírá z obličeje pot a zároveň kontroluje situaci v kufru. Všichni tři psi se postupně uložili na podlahku a začali dřímat. Ondra ale myslel hlavně na nalezence. Stále měl před očima obraz mohutného psa, jak stojí bezradně uprostřed čtyřproudové silnice. Chvíli si nebyl jistý, jaká je to rasa, ale srst, která psovi rostla v úzkém pásu na hřbetě opačným směrem, mu dala jasný signál: je to rhodéský ridgeback. Četl, že pochází

